

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 21.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1869,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

(Ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Πῶς δύνανται οἱ παῖδες νὰ τὸν λάβωσιν ὡς ὁδηγόν των;

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι μεταξὺ τῶν τοσοῦτων μικρῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν τῆς 'Εφ. τῶν Παίδων ὑπάρχουσι πολλοὶ οἱ ὅποιοι συλλογίζονται καθ' ἑαυτοὺς οὕτω πως, «Ἡξεύρομεν ὅτι ἔχομεν ἤδη χρεῖαν τῆς ὁδηγίας τοῦ Ἰησοῦ, διότι κάμνομεν πολ-
λά ἄτοπα πράγματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ τὰ ὅποια δὲν θὰ ἐκάμναμεν, ἐὰν ὁ Ἰησοῦς ἦτο πλησίον μας καὶ μᾶς ἔλεγε τί νὰ κάμνωμεν. Ἐπιθυμοῦμεν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἔχωμεν ὡς ὁδηγόν μας, ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν; Ἰδοὺ πῶς.

Ἡκούσατέ ποτε παῖδας συνομιλοῦντας καὶ διηγου-
μένους τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοὺς ὁποίους ἔτυχε ν' ἀναγνώσωσιν εἰς τὰ βιβλία των; Μὲ πόσην εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα καὶ ἐν-
διαφέρον ὁμιλεῖ ἕκαστος περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ ἥρωός του! Ἰδοὺ μία τοιαύτη συνδιάλεξις— ἃς τὴν ἀκού-
σωμεν.

— «Ὁ ἥρωας μου,—λέγει ὁ Κάρλος εἶναι ὁ Γεώρ-
γιος Οὐασινγκτὼν. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ γείνω ὁμοίος
του καὶ νὰ ἐργασθῶ ὡς αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου
τοῦ ἔθνους μου, νὰ γείνω στρατηγός, νὰ ἐκλεχθῶ
πρόεδρος καὶ τέλος νὰ ἐπονομασθῶ «Πατὴρ τῆς πα-
τρίδος.»

— «Ἐγὼ προτιμῶ νὰ ἤμην Νέλσων,—λέγει ὁ
Ἑρρίκος,— νὰ διαπλέω τὰ θαλάσσια καὶ νὰ συλ-
λαμβάνω ὅλα τὰ πλοῖα βοα ἀπαντῶ.»

— «Ἄλλ' ἐγὼ,—λέγει ὁ Γουλλιέλμος,— ἀγαπῶ

μᾶλλον τὸν Ἰωάννην Χάουαρδ, ὅστις ἦτον ἄνθρω-
πος ἀγαθὸς καὶ συνεθίξεν νὰ περιέρχεται τὰς πόλεις
καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς φυλακι-
σμένους, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ, ὅταν
ῥηλικιωθῶ.»

— «Αὐτὸ τοῦτο ἔκαμε καὶ ἡ Φλωρεντῖνα Νάιν-
τιγγελ,— ἐκφωνεῖ ἡ μικρὰ Λουίζα,— μετὰβάσα εἰς
τὴν Κριμαίαν, ὅπου οἱ Ἄγγλοι, οἱ Γάλλοι καὶ Ῥώσ-
σοι ἐπολέμουν τόσον ἀνδρείως, καὶ περιποιουμένη
τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πληγωμένους στρατιώτας. Πόσον
ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, νὰ ἐγινόμην ὡς ἐκείνη, καὶ
ἔχω σκοπὸν νὰ τὴν μιμηθῶ, ὅταν μεγαλώσω.»

— «Ἐγὼ προτιμῶ τὴν Ἰωάνναν Λήνδ,— κράζει ἡ
μικρὰ Μαρία,— καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γείνω ὡς αὕτη πε-
ρίφημος τραγωδίστρια.»

— «Ἐγὼ ἤθελα, νὰ ἤμην ὡς ἡ Χαριέττα Νῶελλ,
—λέγει ἡ Χάττη,— ἥτις ἐγένεν ἱεραπόστολος καὶ
διεπέρασε τὸν μέγαν Ὠκεανὸν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ δι-
δάξῃ τοὺς εἰδωλολάτρας τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια δύναται ν' ἀκούσῃ
τις παρὰ τῶν παίδων περὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους
ἂν καὶ οὐδέποτε εἶδον, οὐδ' ἐλπίζουν νὰ ἴδωσιν, ὅ-
μως ἀγαποῦν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ μιμηθῶσι, λαμβάνοντες
αὐτοὺς ὑπόδειγμα.

Τὸ αὐτὸ ἐμπορεῖτε νὰ κάμνητε καὶ σεῖς, ὦ παῖδες,
ἀγαπητοὶ μικροὶ μου φίλοι, ὡς πρὸς τὸν Ἰησοῦν
Χριστόν. Ἄν καὶ ποτὲ δὲν τὸν εἶδετε, ἠκούσατε ὅ-
μως πολλάκις καὶ ἀνεγνώσατε περὶ αὐτοῦ— γνωρί-
ζετε ποῖος ἦτο, ποία ἦτο ἡ μήτηρ του, ποῦ ἔζησε
καὶ τί ἐπραξε καὶ πῶς ἀπέθανε.— Πόσον καλὸς καὶ
ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος ἦτο, πῶς ἔζησεν ἐπὶ τῆς
γῆς ἵσα ἵσα διὰ νὰ γείνη ὁδηγὸς ὁμῶν καὶ ἐμοῦ καὶ
ὅλων, ὅσοι θελήσωσι νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι, καὶ δὲν

ἀμφιβάλλω, ὅτι ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἐκλέξωσιν αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὁδηγόν των, θὰ κάμωσι πολὺ καλλιτέραν ἐκλογὴν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς παῖδας οἵτινες ἐξέλεξαν τὸν Οὐασιγκτῶνα, τὸν Χάουρδ, ἢ τὴν κυρίαν Λήνδ, καὶ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, ὅσοι λαμβάνουσιν ὡς ὑπόδειγμα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ζωῆς των τοὺς μεγάλους καὶ ἐναρέτους ἀνδρας τοῦ κόσμου τούτου.

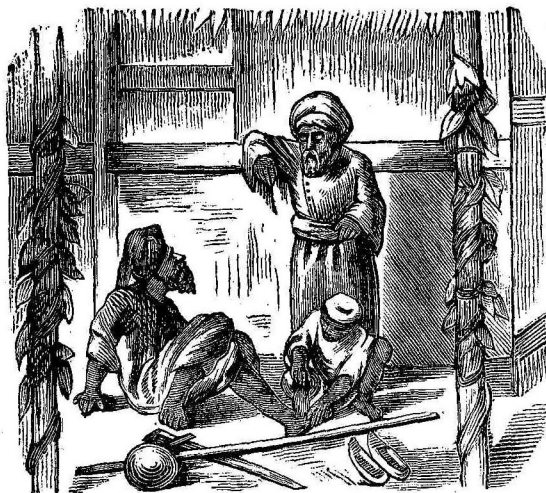
Ναί, μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, εἶναι πολὺ ὑψηλότερον, πολὺ ἐντιμότερον, πολὺ εὐγενέστερον νὰ γείνητε ὁπαδοὶ καὶ μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τοῦ ἰσχυροτάτου καὶ περιφημοτάτου ἀνδρὸς ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, καὶ πολὺ συμφερώτερον διὰ σᾶς καὶ ἀσφαλέστερον νὰ λέγητε, «Ἡ ἰδική μας ἐκλογὴ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ αὐτὸν ἐπιθυμοῦμεν τώρα καὶ ἀφ' οὗ ἡλικιωθῶμεν ν' ἀκολουθῶμεν. Δέν μας μέλει νὰ γείνωμεν περίφημοι ὡς ὁ Οὐασιγκτῶν, ἢ ὁ Μέγας Αλέξανδρος καὶ οἱ λοιποὶ τοιοῦτοι ἄνδρες—θέλομεν νὰ γείνωμεν ὡς ὁ Ἰησοῦς καὶ νὰ ζήσωμεν ὅπως αὐτὸς ἔζησε. Θέλομεν νὰ ἡμεθα ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ περιερχώμεθα ὡς ἐκεῖνος ἀγαθοποιούντες. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ νὰ ἡμεθα βέβαιοι, ὅτι καὶ αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ.»

Θέλω νὰ ἡμ' ὡς ὁ Χριστὸς,

Πραῦς, ἡμερος κ' ἱλαρός.

Θέλω νὰ ἡμ' ὡς ὁ Χριστὸς,

Τέκνον ἀγαπητὸν Πατρός.

ΝΙΠΤΕΙΝ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.

«Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰσῆγαγε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ἔδωκεν ὕδωρ, καὶ ἔνιψαν τοὺς πόδας αὐτῶν.»

Γένεσις μγ'. 24

Ἡ εἰκονογραφία μας παριστᾷ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον Ἰνδὸς τις ἢ Μουσουλμάνος ὑποδέχεται ξένον τινα. Εὐθὺς ἅμα οὗτος εἰσέλθῃ, τοῦ φέρουσιν ὕδωρ διὰ νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας του, ἢ δὲ περιποιήσῃς αὐτὴν

ἀνακουφίξει καὶ εὐχαριστεῖ παρὰ πολὺ τὸν ταξειδιώτην. Τόσον δὲ σπουδαία καὶ σεβαστὴ θεωρεῖται ἡ πράξις αὕτη μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν, ὥστε συχνότατα ἀποτελεῖ μέρος τῆς λατρείας τὴν ὁποίαν προσφέρουσιν εἰς τὰ εἰδωλά των. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς Ἀνατολῆς εἶναι παλαιότατον. Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, οἱ ταξειδιῶται ὠδοιπόρουν μὲ γυμνοὺς πόδας, ἢ τὸ πολὺ μὲ πέδιλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο εἰμὴ τεμάχια πεταίου, τὰ ὁποῖα ἔθετον ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ τὰ ἔδενον ἐπάνωθεν μὲ λωρίδας, διὰ νὰ κρατῶνται εἰς τὴν θέσιν των.

Ὅπωςδὴποτε ὅμως, εἴτε μετεχειρίζοντο πέδιλα εἴτε ὄχι, οἱ πόδες ἐπληγώνοντο, ἐκουράζοντο καὶ ἐσκοινίζοντο ὑπερβαλλόντως εἰς τοὺς καυστικούς ἐκείνους δρόμους· ὥστε μετὰ ἐν ταξειδίῳ, οὐδὲν ἦτο τόσον εὐχάριστον καὶ ἀναπαυτικὸν ὅσον τὸ νὰ πλύνῃ τις τοὺς πόδας του εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, καὶ ὁ ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸν δρόμον ταξειδιώτης, δικαίως ἐθεώρει τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ὡς μίαν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀποδείξεων ἀγαθότητος, τὴν ὁποίαν ἡδύνατο νὰ τῇ προσφέρῃ φίλος. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἰς πολλὰς περιστάσεις ἰδίως δὲ εἰς ἐποχὰς ξηρασίας, καὶ εἰς πολλὰ ἔρημα μέρη τῆς χώρας, τὸ ὕδωρ ἦτο σπάνιον, δαπανηρὸν, καὶ ὅτι τὸ νὰ χορηγήσῃ τις ὕδωρ διὰ τοιοῦτον σκοπὸν δὲν ἦτο μικρὰ πολυτέλεια. Σχεδὸν ἐκάστη οἰκία εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ ξυλίνους ἢ μεταλλίνοις κάδους, χρησίμους πρὸς τοῦτο.

Εἰς τὴν Ἀγ. Γραφὴν πολλάκις ἀπαντῶμεν τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν· πρὸ πάντων ὅμως δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις ἔπλυνε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του, δεῖξας οὕτω ἡμῖν ἀξιοθαύμαστον μάθημα ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὸν πλησίον μας.

ΒΟΑΣ Ο ΓΙΓΑΣ.

Εἰς τὴν Βρασίλιαν εὐρίσκεται τὸ φοβερὸν τοῦτο ἑρπετὶν· συχνάζει δὲ εἰς τὰς μεγάλας λίμνας τοῦ Ματογρόσσου, τῆς Γογίας (Goya) καὶ τῶν ἀπεράντων ἐλῶν ἅπανα σχηματίζονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Παράνα. Οἱ αὐτόχθονες τὰ ὀνομάζουσι Σουκουρουϊόθαν, ἢ δὲ φυσιολογία Βόαν Γίγαντα, διότι εἰς γιγάντειον ἀληθῶς προβαίνει μέγεθος. Ἄλλο δὲ εἶναι νὰ ᾄδῃ τις ἕνα τοιοῦτον εἰς τὴν χώραν ὅπου γεννᾶται, εἰς τὰ δάση ὅπου διατᾶται ἐλεύθερος, καὶ ἄλλο εἰς τὰ θηριοτροφεῖα τῆς Εὐρώπης, διελθόντα τὸν ὠκεανὸν καὶ περιτολιγμένον εἰς μαλλίνους πέπλους, ὅπου κοίτεται νυσταλέος καὶ σχεδὸν ὡς νεκρός. Τοῦ σουκουρουϊόθα ὄφως ὁ συριγμὸς ὁμοιάζει πρὸς τὸν τῆς ἀτμοκίνητου μηχανῆς. Τούτου τοῦ ἑρπε-